

Midt i lyset.

En historie av Paal Andre Grinderud,
Forfatter og skribent i Aftenposten.

- Mormor, hvorfor sier noen at nissen ikke tror på Gud?

Dagmar snudde seg mot spisebordet. På ovnen kokte hun risgrøt. Oppi den grøten skulle det falle en mandel.

- Gutten min ... Ja, hva skal jeg si til dette, mon tro?

- Si det som er sant.

Dagmar satte seg ned på stolen som sto nær komfyren. Hun så bort på Florian. Barnebarnet hennes som alltid stilte spørsmål. Han godtok ikke noe lettvindt svar. Hun reiste seg opp fra stolen, og gikk bort til spisebordet. Derfra kunne hun se rett inn i den vakre skogen som lå bak blokken hun hadde flyttet til. Det var så hyggelig å kunne sitte der og se på fuglene.

- Mormor, jeg blir syv år på julaften.
Det er litt urettferdig, synes ikke du det?

Historien fortsetter på side 2.

Paal Andre Grinderud,

Utgave 7 Desember 2020

Antibac-dispensere

Antibac-dispensere er nå montert i alle innganger og i søppelrommene.

Dispenserne er helautomatiske. Du holder hånden under og dispenseren vil slippe ut en liten dose antibac.

Oppdatering av e-post.

Vi minner om at alle beboere selv må påse at de har registrert korrekt e-post adresse hos NBBO.

For å redusere kostnader vil Kastanjeveien borettslag gå over til NBBO's systemer f.o.m. 1. januar 2021 når det gjelder kommunikasjon med beboerne!

Gå inn på nbbo.no og velg «din side» for å registrere deg.

En hjelpende hånd til RfD

I forbindelse med julen vil det samle seg opp store mengder papp og papir.

Vi ber beboerne om å passe på at papp blir brettet sammen før det legges i containeren.

Vi minner også om at glanset papir ikke skal kastes i papp/papir-containeren, men i restavfallet!

Midt i lyset.

(fortsetter)

Dagmar lo godt. – Du Florian!
Ingen jeg kjenner tenker så mye som deg. Du tenker vel at du burde få dobbelt opp med pakker?

Så ble det stille en stund. Dagmar reiste seg og hentet grøtkjelen. Hun satte den rett på det gamle trebordet. Der hadde det stått grøtkjeler så lenge hun kunne huske. Ikke i samme hus, men spisebordet hadde fulgt med henne hele hennes livsvei.

- Noen sier at engler og nisser ikke hører sammen, mormor.

- Hvem sier det?

- En dame på butikken sa at det likte ikke Gud, skjønner du.

- Ja ja. Folk snakker og mener så mye om så mangt. Her i huset er både engler og nisser velkommen.

Florian smilte. Mormor er kul, tenkte han.

Dagene i desember gikk forbi i susende fart. Nå var det bare tre dager igjen til julaften. Det er egentlig ikke så rart at folk er slitne, tenkte Dagmar. Hun hadde funnet frem den gamle støv kosten som hun hadde arvet etter sin mor. Hun sto med den i hånden. Med sakte bevegelser tok hun den frem og tilbake over broderibildene som hang på kjøkkenet.

Hun tenkte på Florian. Akkurat nå er han på skolen, hvisket hun til seg selv. Hun så ut mot skogen. Det var lett snøfall utenfor vinduet. Hun lukket øynene. Likevel var det lyst. Akkurat som det kom et spesielt lys fra den vakre skogen. I bakgrunnen sto radioen på. Klassisk musikk iblandet julemusikk streifet henne. En dag vil det komme en engel hit til meg, hvisket hun. Jeg har noe jeg vil fortelle den engelen! Noe jeg ikke har sagt til noen før.

Etter at foreldrene til Florian brått ble revet bort fra jorden, hadde hun gjort så godt hun kunne. Alle som bodde rundt henne

fortalte henne hvor god hun var mot barnebarnet. Engler finnes, hvisket hun. Huset hennes var i orden. Hver eneste krik og krok skulle være ren når julaften kom til henne. Dagmar snudde seg brått. Hun var ikke alene. Rett foran henne sto en kvinneskikkelse. Dagmar ristet lett på hodet. Nå hadde det gått skikkelig rundt for henne.

- Har jeg gjort noe galt? Jeg elsker mitt barnebarn over alt på jorden. Jeg ...

- Jeg er en engel sendt fra Gud og himmelen. Min jobb hos deg er å takke deg, og spørre deg om det er noe jeg kan hjelpe deg med.

- Milde himmel, er du virkelig en engel?

- Ja, Dagmar. Engler kommer i mange varianter og skikkelser. Noen ganger kan dere mennesker se oss, andre ganger jobber vi usynlig. Det er mange som tenker at alt er tilfeldigheter. Jeg vet at det ikke er det, men forstår også dem som tenker slik.

Dagmar kjente igjen lyset som kom fra engelen. Det var det samme lyset hun hadde sett i skogen flere kvelder på rad. Engelen strakte hånden mot Dagmar i det hun reiste seg opp fra stolen. – Kom med meg, så skal jeg vise deg noe.

Ute i skogen bak huset sto de sammen. Det var et stort hus med leiligheter. – Det er her jeg står noen ganger, sa Dagmar. Oppe i vinduet hennes sto en liten nisse hun hadde med seg i

mange år. – Nissen er et kjært eie for meg, hvisket Dagmar. – Jeg vet det, hvisket engelen tilbake. Dagmar, nå skal vi gå litt rundt her blant blokkene. Vi skal se litt inn av vinduene der det bor mennesker i alle fasonger og varianter. Felles er at de alle er mennesker med sine gode og krevende opplevelser.

- Men, jeg vil ikke at noen skal tro at jeg snikker meg inn ...

- Ingen fare, Dagmar. Vi kommer begge to til å være usynlige når vi går rundt omkring. Sammen gikk de ut på en lekeplass. Der satte de seg ned på en krakk. Brått falt veggene på blokken foran dem ned. Der inne

hos menneskene som bodde i leiligheten kunne Dagmar se at hun ikke var alene om å kjenne på smerte og uro. Noen strevde med sykdom og andre gråt. Noen spilte kort og noen hygget seg med en god middag. Andre tok seg en øl og spiste potetgull med salt og peppersmak.

- Vi er så forskjellige vi mennesker, sukket Dagmar. – Jeg blir snart sytti år, hvisket hun. Hvem skal ta vare på Florian som jeg blir borte. Engelen satte seg tettere inntil Dagmar. Så lente hun hodet mot skulderen hennes. – Dagmar, vi alle må huske på en ting: Vår tid her på jorden er begrenset. Den er nå, akkurat nå. Ingen vet når vi skal reise herfra. Det viktigste er at menneskene må leve akkurat nå, fordi det er det eneste som er virkelighet. Det som skjer i morgen vet ingen noe om.

Dagmar sukket. – Så dere engler vet heller ikke når jeg skal dø?

Det ble stille. Slik satt Dagmar og engelen sammen utenfor et helt vanlig borettslag. Veggene på blokken kom på plass igjen sten for sten, vindu for vindu – Du og Florian er passet på, Dagmar. Det er det viktigste jeg kan si til deg akkurat nå. – Jeg er ikke så ofte i kirken jeg, hvisket Dagmar.

- Det er ikke antall dager du gjør det ene eller det andre som teller. Det som er det viktigste er at du har gjort en fantastisk jobb med barnebarnet ditt. Florian er en glad gutt som kommer til å klare seg.

- Hjelpe meg, jeg har jo en ribbebit i ovnen.

- Den er tatt hånd om, hvisket engelen. – Jeg er ikke alene på jobb her oppe i dette borettslaget i kveld. Det er flere som er her. Noen av dem ser du som dine naboer. De vet kanskje ikke at de er

engler i menneskeskikkelser, men det er de.

- Hva mener du?

- Dagmar, jeg tror du skal få tenke på hva jeg mener. Mennesker er gode i sin natur. Noen ganger strever vi alle fordi noe vondt har skjedd oss. Vi vil helst gjemme hos vekk. Det er da vi engler kan hjelpe til så at alt kommer sånn noenlunde på plass igjen.

- Hva med julenissen, da?

- Ja, nissen hører julen til. Glede og humor er så viktig for menneskene.

- Har du et navn?

Engelen ristet på hodet. – Og ikke har jeg vinger, heller. Men, du vil merke når jeg

kommer på besøk igjen. Tro på det du føler, og bær opplevelser som du opplever som gode i hjertet ditt. Dagmar lukket øynene. Om ikke lenge ville Florian komme hjem. Hun skulle fortelle ham om det hun hadde opplevd når han ble litt større.

- Mormor, vet du hva som skjedde på skolen i dag?

Dagmar hadde akkurat puttet wienerpølsene i kjelen. I dag skulle han få besøk av en kompis. Han het Christopher. De var bestekompiser. Om ikke lenge ville disse

to kompisene spise pølse i bløyta brød. Masse stekt løk.

– Nei, hvordan kan jeg vite det?

- Jo, det kom noen i klassen min bort til meg i friminuttet. Se hva jeg har fått, mormor.

Opp av sekken dro Florian opp en stor marsipangris. Det var noe av det beste han visste om.

– Mormor, så var det en dame jeg ikke har sett før som kom bort til meg. Hun sa at jeg ville få det bra både nå og som voksen. Hun klappet meg på hodet, så gikk hun sin vei. Jeg trodde jeg hadde drømt det, men det hadde jeg ikke. Hva tror du, mormor?

Dagmar tenkte på gårdsdagen. På engelen hun hadde møtt. Hun tok hånden opp i forklelommen. Der lå fortsatt konglen hun hadde fått av engelen som hadde vært på besøk. Dagmar fikk den da de sto ute i skogen.

– Hun har nok rett i det hun sa til deg. Jeg vet du kommer til å klare deg. Kom hit til meg litt. Dagmar tok opp konglen og ga den til Florian.

- Gjem denne for resten av livet ditt. Putt den i en eske og ta den fram om du blir lei deg eller trist. Ta den også frem fra esken du nå får fra meg. Konglen kan jo være din lille skatt.

Florian sovnet godt den kvelden. Det med vishet om at det ville bli jul i år, også. Dagmar satte seg i stolen på balkongen sin. Hun måtte bli ferdig med genseren til Florian. Det var bare noen få dager igjen til julaften. Kanskje både engelen og nissen ville hjelpe henne?

Paal Andre Grunderud,
Forfatter og skribent i Aftenposten.

Skrevet til Kastanjebladet.
Julen 2020.

Styret ønsker deg og dine en god jul og et godt nytt år!

Barna´s hjørne

1				2 3		4	
5			4		6		1
	7					3	
	6			7 4 1			
7		4				5	2
		8 5 9				6	
	2					7	
9			3		8		6
	4		2 1				9

Innføring i sudoku

Dette er et morsomt puslespill som er enkelt å forstå, det har fascinert mennesker i over 3000 år.

Målet med spillet er å fylle ut Sudoku-rutenettet med en serie av ett-sifrede tall. Tallene kan kun brukes én gang i en gitt rad, kolonne eller 3x3-blokk. I begynnelsen er det allerede oppgitt visse tall i Sudoku-rutenettet, disse tallene fungerer som ledetråder for å hjelpe spilleren med å gradvis løse hele puslespillet.

